

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 081207 12 Rev
Dana: 17.09.2013. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Stake Gojković, kao predsjednika vijeća, Senada Tice i Jadranke Stanišić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca V.A. iz B.L., ..., koga zastupa G.E., advokat iz B.L., protiv tuženog ZU – b. I. d. c. B.L., ..., koga zastupa S.D., advokat iz B.L., ... radi zaštite prava iz radnog odnosa, vrijednost predmeta spora 30.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda Banja Luka broj 71 0 P 081207 11 Gž od 04.09.2012. godine, na sjednici održanoj 17.09.2013. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova na ime sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.125,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Osnovnog suda Banja Luka broj 71 0 P 081207 10 P od 27.06.2011. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužioca kojim traži:

- da se poništi rješenje tuženog broj 1-98-T/09 od 09.01.2009. godine i da mu se naloži da tužioca vrati na rad i rasporedi na poslove i radne zadatke, koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi i radnim sposobnostima, te da se tuženi obaveže da mu za vremenski period od 09.12.2009. godine do dana 01.03.2011. godine na ime neisplaćenih plata i toplog obroka isplati ukupni iznos od 33.072,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

-na *iznos od 1.122,73 KM* (dio plate za mjesec *decembar 2009. godine*), počev od dana 06.01.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na *iznos od 1.950,00 KM* (plata u iznosu od 1.900,00 KM i ½ toplog obroka u iznosu od 50 KM za mjesec *januar 2010. godine*), počev od dana 06.02.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na *iznos od 2.000,00 KM* (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *februar 2010. godine*), počev od dana 06.03.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na *iznos od 2.000,00 KM* (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *mart 2010. godine*), počev od dana 06.04.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na *iznos od 2.000,00 KM* (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *april 2010. godine*), počev od dana 06.05.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *maj 2010. godine*), počev od dana 06.06.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *jun 2010. godine*), počev od dana 06.07.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *jul 2010. godine*), počev od dana 06.08.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *avgust 2010. godine*), počev od dana 06.09.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *septembar 2010. godine*), počev od dana 06.10.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *oktobar 2010. godine*), počev od dana 06.11.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *novembar 2010. godine*), počev od dana 06.12.2010. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *decembar 2010. godine*), počev od dana 06.01.2011. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *januar 2011. godine*), počev od dana 06.02.2011. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *februar 2011. godine*), počev od dana 06.03.2011. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *mart 2011. godine*), počev od dana 06.04.2011. godine, pa do konačne isplate;

-na iznos od 2.000,00 KM (plata u iznosu od 1.900,00 KM i topli obrok u iznosu od 100,00 KM za mjesec *april 2011. godine*), počev od dana 06.05.2011. godine, pa do konačne isplate i da mu isplati sve buduće plate od dana 01.05.2011. godine do pravosnažnosti presude, kao i naknade za topli obrok, i to na ime plata iznose od po 1.900,00 KM, a na ime toplog obroka iznose od po 100,00 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od dospelosti svake plate i naknade za topli obrok pojedinačno (od 6. u mjesecu za prethodni mjesec), pa do konačne isplate (stav 1.);

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca u dijelu kojim traži da se tuženi obaveže da za vremenski period od 10.12.2009. godine pa do pravosnažnosti presude, uplati na ime tužioca obavezne zakonske poreze i doprinose, nadležnim fondovima na ime računa budžeta Republike Srpske (stav 2.).

Obavezan je tužilac da tuženom na ime troškova parničnog postupka nadoknadi iznos od 997,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate, sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude, dok se sa preostalim dijelom zahtjeva

za naknadu troškova parničnog postupka, koji predstavlja razliku između traženog i dosuđenog iznosa, zahtjev odbija (stav 3).

Drugostepenom presudom Okružnog suda Banja Luka broj 71 0 P 081207 11 Gž od 04.09.2012. godine, žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u pobijanom odbijajućem dijelu.

Žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu odluke o troškovima postupka.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe i odgovora na žalbu u iznosu od 2.250,00 KM je odbijen, a tužilac je obavezan da tuženom nadoknadi troškove postupka povodom žalbe u iznosu od 438,75 KM.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tuženi u odgovoru predlaže da se revizija odbije i tužilac obaveže na naknadu troškova na ime sastava odgovora u iznosu od 1.125,00 KM.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužioca da se poništi rješenje tuženog broj 1-98-T/09 od 09.01.2009. godine i da se naloži tužioca da ga vrati na rad i rasporedi na poslove i radne zadatke, koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi i radnim sposobnostima, te da mu za vremenski period od 09.12.2009. godine do dana 01.03.2011. godine, na ime neisplaćenih plata i toplog obroka, isplati ukupni iznos od 33.072,00 KM preciziran kao u stavu 1. izreke prvostepene presude.

U bitnome se činjenično utvrđenje prvostepenog suda sastoji u sljedećem:

- da je tužilac sa tuženim 04.10.2008. godine zaključio ugovor o radu na određeno vrijeme zasnovavši radni odnos kod tuženog u svojstvu „IT menadžera“ na period od 6 mjeseci, s početkom radnog odnosa od dana 04.10.2008. godine; da je dana 03.04.2009. godine zaključen ugovor o radu na neodređeno vrijeme za isto radno mjesto; da tužilac u periodu od 03.11.2009. godine pa do 15.01.2010. godine nije radio; da mu je direktor tuženog usmeno odobrio korištenje 5 slobodnih radnih dana počev od 03.11.2009. godine s tim da se na posao trebao javiti 09.11.2009. godine; da tužilac nije pravdao izostanak s posla u periodu od 09.11.2009. godine do 13.11.2009. godine, a da je za period od 16.11.2009. godine do 30.11.2009. godine, u ime tužioca, doznake o bolovanju dostavila njegova majka 27.11.2009. godine; da je direktor tuženog dana 24.11.2009. godine donio odluku broj 17-2009-IDC o pokretanju disciplinskog postupka protiv tužioca radi teže povrede radne obaveze; da je istog dana odlukom broj 08-2009-IDC imenovao "Komisiju koja će imati zadatak da omogući tužiocu da bude saslušan i iznese svoju odbranu,

ukoliko je to moguće obzirom na okolnosti", obavezujući Komisiju da svoj izvještaj dostavi najkasnije do 28.11.2009. godine; da je direktor tuženog istog dana sačinio pismeno upućeno tužiocu kojim ga, između ostalog, poziva da se dana 27.11.2009. godine u 10:00 sati javi kod tuženog "na saslušanje povodom povreda koje mu se stavljaju na teret"; da je Komisija po predsjedniku I.K. dana 28.11.2009. godine pismeno obavjestila direktora tuženog da su preporučenom pošiljkom od 24.11.2009. godine "uputili pisano obavještenje radniku kojim su ga pozvali da dana 27.11.2009. godine dođe na saslušanje u prostorije poslodavca povodom povreda koje mu se stavljaju na teret"; da je u istom pismenu obavještenje Komisije da "radnik nije došao u zakazano vrijeme i mjesto saslušanja, a takođe do tog dana nije dostavio ni svoju pismenu odbranu"; da je direktor tuženog dana 09.12.2009. godine pod brojem 1-298-I/09 donio rješenje kojim se tužiocu otkazuje ugovor o radu zbog težih povreda radne obaveze i to što je: **a)** u periodu od 09. do 13. novembra, kao i od 1. decembra do dana donošenja rješenja nije dolazio na posao niti je dostavio dokaz o opravdanosti svog odsustva, čime je izvršio težu povredu radne obaveze iz člana 53. stav 2. tačka 8. Pravilnika o radu od 15. septembra 2006. godine u vezi sa članom 98. stav 2. tačka 8. Zakona o radu, kao i povredu iz člana 53. stav 2. tačka 9. Pravilnika o radu, u vezi sa članom 98. stav 2. tačka 11. Zakona o radu; **b)** dana 14. novembra 2009. godine meilom obavjestio direktora da je na bolovanju, a da je potvrdu o spriječenosti za rad donijela 27. novembra 2009. godine majka radnika za period od 16. novembra 2009. godine do 30. novembra 2009. godine, čime je počinio težu povredu radne obaveze iz člana 53. stav 2. tačka 9. Pravilnika o radu u vezi sa članom 98. stav 2. tačka 11. Zakona o radu; **c)** da su dana 15. novembra 2009. godine direktor poslodavca i radnik, na sastanku održanom u B., dogovorili da dana 23. novembra 2009. godine radnik u prostorijama poslodavca, zajedno sa kolegama iz B.1, učestvuje u ispitivanju komunikacija između B.L. i B.1 u dijelu računarskog tunela, ali da radnik nije došao na sastanak čime je počinio težu povredu radne obaveze iz člana 53. stav 2. tačka 1. Pravilnika o radu u vezi sa članom 98. stav 2. tačka 1. Zakona o radu.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), primjenom odredbe člana 89., 98. i 128. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, broj 38/00, 40/00, 47/02, 38/03, 66/03 i 20/7-prečišćeni tekst 55/07, u daljem tekstu: ZOR), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Po shvatanju prvostepenog suda, tuženi je dokazao da je tužilac počinio teže povrede radne obaveze koje su mu stavljene na teret i u vezi sa kojima je i disciplinski kažnjen, te zaključuje da je ugovor o radu otkazan u skladu sa zakonom.

Prigovor tužioca da nije bio uredno obavješten o pokretanju disciplinskog postupka i da mu nije omogućeno pravo da prethodno bude saslušan pred poslodavcem, sud nalazi dokazanim, ali ne i od uticaja na donošenje drugačije odluke. Naime, prvostepeni sud zaključuje da je tuženi pokušao ostvariti komunikaciju sa tužiocem u cilju

ostvarenja prava na odbranu, ali da iz "cjelokupnog ponašanja tužioca nije proizlazio zaključak da on uopšte želi dalje da nastavi raditi kod tuženog". Cjeneći ponašanje tužioca, sud nalazi da on "očigledno nije imao namjeru i volju da iznese svoju odbranu", odnosno da "sam tužilac nije svojim pasivnim držanjem htio blagovremeno ostvariti komunikaciju sa tuženim i time sebi omogućiti iznošenje odbrane". Na kraju sud zaključuje da se "nije moglo od poslodavca očekivati da prolongiranjem disciplinskog postupka ishoduje zastarjelost istog".

Odlučujući o žalbi tužioca, drugostepeni sud, nakon otvorene rasprave, zaključuje da je tužilac počinio samo težu povredu radne obaveze iz člana 98. stav 2. tačka 8. ZOR, koja se odnosi na neopravdano odsustvo s posla u vremenskom periodu od 09.11.2009. godine do 13.11.2009. godine, tj. u trajanju dužem od 3 dana u kalendarskoj godini. U odnosu na ostale teže povrede radne obaveze navedene u rješenju o otkazu ugovora o radu (odbijanje radnika da izvršava svoje radne obaveze određene ugovorom o radu / čl. 98. stav 2. t. 1. ZOR/, neopravdano odsustvo s posla u periodu od 01.12.2009. godine do dana donošenja odluke o otkazu 09.12.2009. godine /čl. 98. stav 2. t. 8. ZOR/ i ponašanje radnika kojim se nanosi šteta poslodavcu ili iz kog se osnovano može zaključiti da dalji rad radnika kod poslodavca ne bi bio moguć / čl. 98. stav 2. t.11. ZOR/), sud utvrđuje da je tužilac imao uredne doznake od nadležnog ljekara i komisije za bolovanje u periodu od 16.11.2009. godine do 15.01.2010. godine, te da se iz tog razloga ne može prihvatiti utvrđenim da je, u tom periodu, počinio ostale povrede iz čl. 98. stav 2. t. 1, 8. i 11. ZOR zbog kojim mu je otkazan ugovor o radu.

Žalbene prigovore kojima je tužilac ukazivao da je povrjeđena odredba člana 128. stav 1. ZOR, sud nije prihvatio kao osnovane. Naime, drugostepeni sud smatra da se pravilnost dostavljanja obavjesti o danu kada je tužilac pozvan radi saslušanja ima cijeliti prema članu 74. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni glasnik RS", broj 13/02, 87/07 i 50/10 -u daljem tekstu: ZOUP). Polazeći od toga da tužilac ne spori da mu je dostavna služba pošte ostavila na vratima stana izvještaj da je pismeno vraćeno i da ga može u određenom roku podići u pošti, sud smatra da tuženi nije uskratio tužiocu pravo na iznošenje odbrane.

Drugostepena odluka je pravilna i revizioni navodi je ne dovode u pitanje.

Odredba člana 98. stav 1. ZOR propisuje da se težom povredom radne obaveze smatra takvo ponašanje radnika na radu ili u vezi sa radom kojim se nanosi ozbiljna šteta interesima poslodavca, kao i ponašanje radnika iz koga se osnovano može zaključiti da dalji rad radnika kod poslodavca ne bi bio moguć, a u stavu 2. od tačke 1. do 11. su taksativno navedene povrede zbog kojih poslodavac može da jednostrano raskine ugovor o radu sa radnikom (čl. 126. stav 1. tačka 1.).

Suprotno navodima revizije, pravilno je drugostepeni sud utvrdio da je tužilac neopravdano odsustvovao sa posla u periodu od 09.11.2009. godine do 13.11.2009. godine, dakle duže od 3 dana u kalendarskoj godini. Odsustvo s posla u ovom periodu tužilac je opravdavao usmeno odobrenim korištenjem godišnjeg odmora od strane direktora. Na raspravi koja je održana pred drugostepenim sudom 04.09.2012. godine, tužilac saslušan u svojstvu stranke, izjavio je da je zatražio korištenje godišnjeg odmora "što mu je direktor usmeno odobrio", a da "nisu govorili o broju dana godišnjeg odmora", da "nije poslije tražio posebno rješenje" i da u tom momentu "nije razmišljao" o datumu kada je dužan da

se vrati na posao jer je "direktor kazao da uzmem dana koliko mi treba pošto ih imam dovoljno".

Zakonski zastupnik tuženog je u iskazu istakao da je usmeno 30.10.2009. godine (petak) tužiocu odobrio 5 slobodnih radnih dana (od 02.11.2009. godine - ponedjeljak do 06.11.2009. godine - petak), iz razloga što je tužilac naveo "da ne može da izdrži pritisak na poslu", s tim da mu je rečeno da se na posao treba javiti 09.11.2009. godine, ali da mu nije odobrio korištenje godišnjeg odmora.

Pravo radnika na korištenje godišnjeg odmora regulisano je odredbama člana 57. do 65. ZOR i podrazumijeva da je poslodavac dužan da za svakog radnika donese odgovarajuće rješenje kojim će utvrditi pripadajući broj radnih dana za godišnji odmor, vrijeme korištenja odmora, naknadu i dan kada je radnik dužan da se javi na posao. S obzirom na navedeno, ne može se prihvatiti dokazanom tvrdnja tužioca o usmeno odobrenom neograničenom korištenju godišnjeg odmora, bez obzira da li je tužilac, i u kojoj mjeri, iskoristio godišnji odmor iz prethodne i tekuće godine.

Sve i da se prihvati revizioni prigovor da bi tuženi postupao protivno odredbi člana 66. ZOR odobravanjem 5 slobodnih radnih dana mimo zakonom utvrđenih uslova, to ne znači da je tužiocu odobreno korištenje godišnjeg odmora počev od 30.10.2009. godine bez ograničenja, pa dakle i u spornom periodu od 09.11.2009. godine do 13.11.2009. godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilnim se ukazuje zaključak drugostepenog suda da je poslodavac dokazao (čl. 128. st. 3. ZOR) da je radnik (tužilac) počinio težu povredu radne obaveze iz člana 98. stav 2. t. 8 ZOR, na način da je neopravdano izostao s posla u vremenskom periodu dužem od 3 dana, tj. od 09.11.2009. godine do 13.11.2009. godine. Iako je drugostepeni sud odbio žalbu tužioca i potvrdio prvostepenu presudu u odbijajućem dijelu tužbenog zahtjeva, iz datog obrazloženja jasno proizlazi da nalazi utvrđenim da tuženi nije dokazao da je tužilac počinio ostale teže povrede radne obaveze navedene u rješenju o otkazu ugovora o radu.

Odredbom člana 128. stav 1. ZOR je propisano: "Ako poslodavac radniku daje otkaz ugovora o radu zbog teže povrede radnih obaveza, dužan je da radniku omogući da bude saslušan i da iznese svoju odbranu, ukoliko je to moguće s obzirom na okolnosti, kao i da razmotri mišljenje sindikata ili savjeta radnika, ako mu je mišljenje dostavljeno prije donošenja konačne odluke". Iz date zakonske definicije proizlazi da ta obaveza nije apsolutnog karaktera s obzirom na dio odredbe koji glasi "... ukoliko je to moguće...", ali svako ograničenje prava na odbranu ima suštinski značaj za ocjenu zakonitosti odluke o otkazu ugovora o radu.

Imajući navedeno u vidu, a na čemu se temelji i revizija, ključno je pitanje da li je tuženi povrijedio pravo tužioca da prije donošenja odluke o otkazu bude saslušan. Tokom postupka tuženi je dokazao da je Komisija, radi saslušanja u vezi sa težim povredama radne obaveze koje su mu stavljene na teret, a koje je zakazano za 27.11.2009. godine u 10.00 sati, pozvala tužioca putem preporučene dostave. Kao prilog pozivu dostavljeno je pismeno direktora od 24.11.2009. godine. Ovo proizlazi iz navedenih podnesaka tuženog, izjave direktora tuženog i izjave svjedoka Irene Kecman koja je bila predsjednik Komisije pred

kojom se tužilac trebao saslušati, a koja je navela da su tužioca pokušali dobiti i na službeni telefon kojim je zadužen (tužilac nije sporio da ima službeni telefon), ali im se nije javljao. Kod napred navedenih dokaza, sama po sebi, činjenica da je tuženi propustio da izvede dokaz uvidom u preporučenu pošiljku za tužioca, ne znači da se ima smatrati da nije dokazao da je uredno uputio poziv tužiocu radi saslušanja, jer je preporučena pošiljka samo jedan od dokaza kojima se to može utvrđivati.

Dostavljanje poziva tužiocu radi saslušanja vrši se shodno primjeni pravila o ličnom dostavljanju iz ZOUP. Kako ovlaštenu dostavljač PTT nije mogao poziv tužiocu uručiti na način predviđen članom 72. stav 1. ZOUP, isto je izvršeno tako što je dostavljač, na vratima stana, pribio pismeno saopštenje o tome gdje se pismeno nalazi (u pošti) čime se smatra da je dostavljanje izvršeno (čl.74. st. 1. ZOUP).

Dakle, moment pravno valjanog obavještenja tužioca izjednačava se sa momentom ličnog uručenja, uručenja odraslom članu domaćinstva lica kome se uručenje vrši ili susjedu odnosno nastojniku zgrade ako oni na to pristanu, kao i sa momentom ostavljanja obavjesti o prispjeću pošiljke i gdje se nalazi. Stoga se ne mogu prihvatiti revizioni navodi da bi se tužilac mogao smatrati pravilno obavještenim tek po proteku 5 dana od dana ostavljanja obavjesti na vratima stana, koliko pošta čuva ovu vrstu pošiljke prije njenog povrata pošiljaocu (čl. 52. Opštih uslova za vršenje poštanskih usluga "Službeni glasnik RS", broj 15/05).

Tužilac nije sporio da živi na adresi na koju mu je poslata preporučena pošiljka, a tvrdnje da mu nije ostavljena obavjest o prispjeću preporučene pošiljke koju može podići u prostorijama pošte nije dokazao. Nesporna je činjenica da je tužilac dokazao da se na dan određen za njegovo saslušanje (27.11.2009. godine) nalazio na bolovanju, što potvrđuju doznake nadležnog ljekara, ali iz stanja predmeta spisa, niti iz iskaza tužioca, ne proizlazi da on tog dana nije mogao iz opravdanih razloga odazvati pozivu ili dati pismeno izjašnjenje, a bez toga ne može osnovano ni tvrditi da mu nije omogućeno da iznese svoju odbranu.

Ostali revizioni navodi, a polazeći od tog za koju težu povredu radne obaveze se ima smatrati da je počinjena od strane tužioca, nisu od uticaja na pravilnost pobijane odluke.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na reviziju nije osnovan, jer dati odgovor nije bio od relevantnog značaja za konačnu odluku po pravnom lijeku.

Iz navedenih razloga, temeljem člana 248. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća:
Staka Gojković

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić